

"อืม รู้ลึกที่หน้าปกจะเขียนว่า...จงเชื่อในพระเจ้า...อะไรประมาณ
นั้นล่ะมัง"

"-o-"

"หนังสือเล่มนั้นพูดถึงเรื่องการเรียกเทพคุ้มครองของพวกเขา
โบราณเพื่อขอพรอะไรประมาณนั้นนะ"

"OoO"

ลืมนบอกไปอย่าง... นิสัยแปลกๆ ของฉันก็คือฉันมักจะเชื่อเรื่อง
ไสยศาสตร์เกือบทุกเรื่องที่ยัยมิ่งพูดนั่นแหละ --; ทั้งๆ ที่คนอ่านยังไม่
ค่อยเชื่อด้วยซ้ำ

"เอ่อ แต่มันคงจะเรียกไม่ได้จริงๆ หรอกมัง -- เพราะถ้าเกิดเรียก
ขึ้นมาได้จริง คงจะมีคนเรียกออกมาเต็มบ้านเต็มเมืองกันหมดแล้ว..."

ตอนนี้มิ่งคงจะเริ่มรู้ตัวแล้วว่าตัวเองทำสิ่งที่ผิดพลาดลงไป...
สิ่งนั้นก็คือการมาเล่าเรื่องพวกนี้ให้ฉันฟังนั่นเอง

"ไม่เป็นไร...เดี๋ยวฉันจะลองดู งั้นไปห้องสมุดก่อนนะจ๊ะ โฮะๆ"

"ไม่นะปี้!! กลับมาก่อน พระเจ้าขา ยกโทษให้มิ่งด้วยนะคะ
TOT"

เฮอะๆฯ ลายไปแล้วล่ะมิ่งค่อย เพราะเพื่อนแกมันบ้าไปซะแล้ว...

* * * * *

อืม...มิ่งบอกว่าชื่อเรื่องอะไรน่า...จงเชื่อในพระเจ้าหรือ? เล่มนี้
อะไรนะ...BELIEVE IN GOD คงไม่ใช่หรอกมัง --; ทือ...ใซนี้หว่า OoO!!
ถ้าแปลชื่อเรื่องเป็นภาษาไทย มันก็แปลว่า 'จงเชื่อในพระเจ้า' อย่างที่
ยัยมิ่งพูดนะสิ แล้วทำไมชื่อเรื่องบนปกถึงได้เขียนเป็นภาษาอังกฤษละ
--;; หัวงว่าข้างในคงไม่ใช่อย่างที่ฉันคิดไว้หรอกนะ

พรีบ!!!

TAT แง้...ใซ่จริงๆ ด้วย ภาษาอังกฤษหมดเลยอะ! นี่ฉันลืมนไปได้ไง
ว่ายัยมิ่งเก่งภาษาอังกฤษชนิดที่ว่า เป็นภาษาพ่อภาษาแม่ไปซะแล้ว

ส่วนฉันนะเหรอ คาบเส้นทุกเทอมจนเมื่อยปากไปหมดแล้ว ขนาดแม่ยัง
บ่นเลยว่าไม่น่าส่งมาเรียนโรงเรียนคอนแวนต์แพงๆ แบบนี้ให้เสียตั้งค
เปล่าๆ --;

"เปิดสารบัญก่อนแล้วกัน นี่ไง! How to meet your angle
หน้าสามร้อยเก้าสิบสี่..."

เฮอะ! ถึงจะแน่ววิชาภาษาอังกฤษจะคาบเส้น แต่ฉันก็พอจะแปล
ออกนะยะ อืม...ของที่ใช้ในพิธี เทียนไขสีแดงหกเล่ม เทียนไขสีขาวหนึ่ง
เล่ม...ใช่!! สบายมาก ของแบบนี้หาง่ายจะตายไป เดี่ยวแวะซื้อที่ร้านเทียน
ตอนขากลับก็ได้ หือ...ต้องทำพิธีในคืนพระจันทร์เต็มดวงด้วยเหอเนี่ย
-- แล้วมันวันไหนกันละ เรียกวันนี้เลยไม่ได้รึไง

"อาจารย์ขา หนูยืมเล่มนี้นะคะ ๗๐๗"

อาจารย์บรรณรักษ์มองหน้าฉันด้วยสายตาสีชมพูที่ฉันสนใจใฝ่หา
ความรู้หันหน้าเข้าหาศาสนามากเสียจนยืมหนังสือ BELIEVE IN GOD
ไปอ่าน (แถมยังเป็นฉบับภาษาอังกฤษชะด้วย) ซึ่งฉันก็ต้องใช้ความ
พยายามเล็กน้อยในการบ้นหน้าที่ดูฉลาด (น้อย) อยู่แล้วให้ดูเฉลียวฉลาด
มีความรู้มากขึ้นไปอีก ว่าแต่...หวังว่าดิกชันนารีที่บ้านคงจะยังไม่ถูกปลวก
แทะไปก่อนนะ เพราะฉันจำได้ว่าตั้งแต่ซื้อมายังไม่เคยคิดจะเปิดเลย
สักครั้ง --;

"อ้อ อาจารย์ขา คืนวันพระจันทร์เต็มดวงคราวหน้ามันวันไหนเหอ
คะ"

ฉันยื่นหน้าไปถามอาจารย์พร้อมกับเก๊กหน้าให้ดูหน่อมแน้ม
ไร้เดียงสาที่สุด *O*

"วันขึ้นสิบห้าค่ำนะเหอ...วันนี้แหละจ๊ะ"

อาจารย์ตอบกลับมาหลังจากกวาดนิ้วที่ค่อนข้างเรียวยาวไปตามช่อง
ปฏิทินที่แขวนอยู่ด้านหลัง

"ขอบคุณค่ะ"

แหม~ พระเจ้าคงพอใจให้ยัยมันท์พูดเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อให้เห็นได้พบ
กับแองเจิ้ลและสมหวังในความรักกับพี่แสงค์แน่ๆ (คิดเองเออเองอีกตาม

เคย) ถ้าเกิดแองเจิ้ลประจำตัวฉันเป็นชายหนุ่มรูปงามขึ้นมาละก็ ฉันจะ
แบ่งใจจากพี่แองคีไปให้สักนิดจะดีมั้ยนะ //^o^// แล้วถ้าสมมติว่า
แองเจิ้ลประจำตัวฉันเป็นผู้หญิง สวรรค์จะยอมอนุมัติให้มีโครงการแลกเปลี่ยนแองเจิ้ลรีเปล้าน้อ...-_-;

4

ซากลับฉันแวะไปซื้อเทียนที่ร้านขายเทียนของป่าผ่องที่เปิดกิจการ
แถวโรงเรียนมานานกว่าสามปี แต่ป่าแกเปลี่ยนสินค้าที่วางขายในร้านมา
เกือบสิบแบบแล้ว ล่าสุดป่าผ่องหันมาขายเทียนหอมแบบที่ใช้ในสปาตาม
สมัยนิยม

ก่อนกลับบ้าน ถึงยัยมันท์จะพยายามขอร้องไม่ให้ฉันทำพิธีเรียก
แองเจิ้ลเป็นครั้งที่ร้อยก็ตาม แต่เพื่อนเธอที่ชื่อปีปิคอนนี่ไม่เปลี่ยนใจง่าย ๆ
หรอกนะ โหะๆๆ

"ป่าขา ขอซื้อเทียนหน่อยค่า ^o^"

"จ้า จะเอากลิ่นไหนดีล่ะจ๊ะ Jusmin, Lavender, Rose หรือว่า
Blusea ดี... อ้ออย่างกลิ่น Blacknight เนี่ยก็ขายดีนะ เด็กโรงเรียน
หนูชื่อของป่าไปตั้งเยอะนะ"

ป่าผ่องใช้ความพยายามในการขายของสุดแรงเกิด

"แบบไม่มีกลิ่นไม่มีหอคะ -o- "

"-_-; ไม่มีหอรอก้ะ ร้านป่าขายแต่พวกเทียนหอมนี่แหละ"

ป่าผ่องเริ่มส่งสายตาแปลกๆ มาที่ฉัน เออแะ...ลืมนี่ไปเลยว่าเข้า
ร้านขายเทียนหอม ดันมาถามหาเทียนไม่มีกลิ่นซะได้

"จั้นเอาเทียนสีแดงหกเล่ม สีขาวเล่มนึงคะ -o-;"

"จ้า ตกกลางว่าเอา Rose หกเล่ม Jusmin หนึ่งเล่มนะ ^o^"

ป่าผ่องนี้ช่างมีความสามารถในการแปลสีไปเป็นกลิ่นได้ดีมากเลย
แะ -_-;;

"ว่าแต่หนูไม่ซื้อกลิ่น Blacknight ไปจริงๆ เหรอ ลูกค้าชอบ

เยอะน้ำ"

"ไม่เอาค่ะ"

ความจริงแล้วหนูเป็นโรคแพ้อวกกลิ่นแรงๆ นะบ้าฝ่อง ดมที่ไร
ไม่อ้วกก็สลบทุกที แต่บ้าไม่มีเทียนธรรมดาขายนี่นา

"จันบ้าแถมให้แล้วกัน เห็นหนูเป็นนักเรียนอยู่ แถมซื้อเทียนบ้าไป
ตั้งเจ็ดเล่ม ถ้าชอบยังไงจะได้มาอุดหนุนอีก ๗๐๗"

บ้าฝ่องยังไม่วายสนับสนุนการขายก่อนออกจากร้าน --;; และแล้ว
ฉันก็ได้อุปกรณ์ที่ใช้ในพิธีเรียกแองเจิ้ลของฉันแล้วละ ฮึๆ ๗๐๗ หวังว่า
แองเจิ้ลคงจะชอบเทียนแบบมีกลิ่นนะ

* * * * *

"อืม...พิธีต้องทำตอน Midnight ...นั่นก็คือเที่ยงคืนสินะ หววาย...
ง่วงตายซัก!!"

ตอนนี้ฉันกำลังนั่งเปิดดิกชันนารีแบบคำต่อคำมาเกือบครึ่งชั่วโมง
แล้ว พอกินข้าวเย็นเสร็จฉันก็หมกตัวอยู่ในห้องจนแม่เปิดประตูเข้ามาดู
ว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่ ท่าทางของแม่ที่เปิดประตูเข้ามาเมื่อสิบนาทีก่อน
ดูจะสนใจมากที่สุดที่เห็นฉันหยิบดิกชันนารีมานั่งแปลหนังสือภาษาอังกฤษที่
ไม่ใช่การบ้านแบบเอาเป็นเอาตายทั้งที่ตลอดสิบหกปีมานี้ฉันแสดงทำที่
รังเกียจภาษาอังกฤษมาตลอด

"เฮ้ย อะไรกันเนี่ย! ยาวเป็นหน้าเลย ไม่จบไม่สิ้นสักที"

หลังจากนั่งแปลมาได้เกือบชั่วโมงฉันก็เริ่มโมโห ความง่วงเริ่ม
แทรกซึม (ซึ่งอาการนี้จะเกิดขึ้นบ่อยมากตอนที่ฉันกำลังนั่งเรียนหนังสือ)

"ไม่ปงไม่แปลมันแล้ว ง่วงจะตายซัก...ฮ้าวว >O<"

ฉันตัดสินใจเด็ดขาดก่อนที่จะเก็บดิกชันนารีและหนังสือเล่มนั้นไป
ให้พ้นจากชีวิต ตั้งมือถือให้ปลุกตอนห้าทุ่มสี่สิบห้าเพื่อเตรียมการก่อนจะ
กระโดดขึ้นเตียงหลับไปอย่างรวดเร็วในศูนย์จุดสองวินาที

คร่อกก...-O- zzz

ป๊ีบ...ป๊ีบ...ป๊ีบ!!!

เสียงมือถือที่ตั้งปลุกไว้เนือง ฉันนึกขึ้นมาได้ขณะเอื้อมมือไปรอบๆ หัวเพื่อหาที่มา ดินะที่แกเกิดมาเป็นโทรศัพท์มือถือ ถ้าแกเป็นนาฬิกาปลุกล่ะก็ ป้านี้คงไปกองอยู่ข้างเตียงแบบไม่เหลือสภาพแล้วแหงๆ ว่าแต่... ห้าทุ่มสี่สิบห้าแล้วเหอเนี่ย ยังไม่หายง่วงเลยอะ = =

ฉันจัดการหยิบหนังสือที่เขียนทิ้งไปก่อนนอนมาทางออกเพื่อเริ่มตั้งเทียนเป็นวงกลมตามภาพที่เห็นในหนังสือ ทันใดนั้นเอง...

พริบ!!!

ไม่น่า!! ไฟดันมาดับอะไรตอนนี่ แฮ้อ...บ้าที่สุด แต่ฉันไม่ยอมให้อะไรมาขัดขวางการเรียกแองเจิ้ลของฉันหรอกนะยะ

หลังจากที่ฉันความหาเทียนสีขาวเล่มสุดท้ายมาตั้งไว้ตรงกลางสำเร็จ ฉันก็เริ่มจุดเทียนตามเข็มนาฬิกาที่ละเล่มพร้อมกับอ่านคาถาที่เขียนภาษาไทยกำกับรวมนิดหน่อย ใ้อ...ให้ตายสิโรบิน!! กลิ่นเทียนเริ่มจะออกฤทธิ์แล้ว ไม่เข้าใจเลยว่าคนอื่นชอบดมไอ้กลิ่นพวกนี้เข้าไปได้ยังไง แค่เล่มเดียวฉันก็อวกจนแทบจะสลบอยู่แล้ว แต่ฉันจุดไปตั้งเจ็ดเล่ม!! หวังว่าแองเจิ้ลของฉันคงไม่รังเกียจหรอกนะ...

"...นาจาฮัมคูรา...แนมา!!!"

ในที่สุดฉันก็ท่องคาถาจบพร้อมกับควั่นและกลิ้งเทียนที่บอวลไปทั่วทั้งห้อง

"OoO"

ฉันได้แต่นั่งลุ้นมองซ้ายมองขวาอาการปรากฏตัวของแองเจิ้ลแต่ก็ไม่เห็นมีอะไรโผล่มาสักอย่าง TAT ฮึ๊กๆ เรียกแองเจิ้ลด้วยเทียนหอมไม่ได้เหอ!

"+_+"

ผ่านไปสองนาที่เต็มในห้องก็ยังมีแต่กลิ่นเทียนและฉันที่กำลังจะเป็นลมตายอยู่แล้ว ทันใดนั้นเอง...

"ใคร...ใครเป็นคนเรียกฉัน"

เสียงเย็นๆ นุ่มๆ ดังขึ้นมาจากที่ไหนสักแห่งในห้องของฉัน O_O!!

ฉันสะบัดหัวไปมาเพื่อให้หายจากอาการมึนและพยายามมองหา
แหล่งที่มาของเสียง...มีแต่ควันเต็มไปหมดเลยแฮะ เฮ้ย...นั่นไง!

แสงจันทร์ที่สาดส่องเข้ามาทำให้ฉันมองเห็นร่างของใครคนหนึ่ง
ยืนอยู่ตรงหน้าต่าง แต่ฉันไม่สามารถมองเห็นใบหน้าและส่วนอื่นของเขา
ได้อย่างชัดเจน

"แองเจิ้ลเธอจ๊ะ"

TAT ฉันพึมพำเบาๆ เพราะยังคงมึนกลืนเทียนอยู่

"..."

ไม่มีคำตอบ...

"คุณทำงานให้พระเจ้ารีเปลา"

"หี พระเจ้าเธอ ก็พอรู้จักกันอยู่..."

"= =?"

พรีบ!!!

จู่ๆ ร่างลึกลับก็กางปีกออกมา ...ปีกเธอ!! ถึงจะเห็นแค่ร่างๆ
แต่มันก็ทำเอาฉันนึกว่าตัวเองหลุดไปอยู่ในโลกแฟนตาซีซะอีก โอ๊ย!!
ทนไม่ไหวแล้ว ฉันกำลังจะสลบไปพร้อมๆ กับเทียนเจ็ดเล่มที่แย่งกัน
ส่งกลิ่นอยู่ในห้องแล้วละ = =

"เธอต้องการอะไร!"

แองเจิ้ลของฉันถามขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มเย็นเช่นเดิม

"หา...สรุปว่าฉันขอพรได้ใช่ไหม +O+"

ฉันพยายามลืมหูลืมตาพูดต่างๆ ที่กำลังจะสลบเหมือดอยู่แล้ว

"ขอได้สามข้อ!!"

"สามข้อเองเธอ... งั้นข้อแรก! ขอให้ฉันตื่นมาแล้วพบว่าโรงเรียน
เซนต์ปีเตอร์รวมเป็นโรงเรียนสหศึกษากับโรงเรียนของฉันด้วยเถอะ +O+"

"..."

ไม่มีเสียงใดตอบกลับมา สถิติของฉันกำลังจะพรวดเลื่อนเพราะกลิ่น
ประหลาดทั้งหลายขณะที่เงานั้นค่อยๆ เคลื่อนกายเข้ามาหาฉันอย่าง
ช้าๆ ไม่นะ...ให้ฉันตื่นก่อน! ฉันอยากเห็นหน้าแองเจิ้ลของฉ้านน!!

5

"ไม่น้ำา... มายแองเจิ้ลจ้า อย่าเพิ่งไป..."

"...ปี้...ปี้ปี้!!!"

"แองเจิ้ลจ้า~"

"ปี้ปี้ รีบลู่ไปอาบน้ำได้แล้ว แม่นึกว่าลู่ไปโรงเรียนแล้วนะเนี่ย!
นี่มันจะแปดโมงแล้วนะ!!!"

○_○! หา! ผีง!!!

ฉันรีบแต่งตัวออกจากเตียงและวิ่งไปอาบน้ำทันที เช้านี้จะไม่อาบน้ำ
ก็ไม่ได้ เพราะเช้าเมื่อวานก็ไม่ได้อาบน้ำ พอตกกลางคืนกลับมาก็หลับไป
ก่อน ตอนนี้อันรู้สึกรู้สึกว่าตัวเองเน่าจนกลิ่นโชยออกมาเลยละ ><<

ติง ติง ติง! (เสียงฉันวิ่งลงบันไดเองแหละ)

"ปี้ปี้! อย่าวิ่งลงบันไดได้มั๊ย ทำตัวให้สมเป็นผู้หญิงแบบคนอื่น
หน่อยสิ!!"

"ค่า!"

ติง ติง ติง! (แหม...ก็มันแปดโมงครึ่งแล้วนี่นา สายกว่าเมื่อวาน
อีกต่างหาก)

"ปี้ปี้!! แม่บอกว่า..."

"ค่าๆ แล้วหนูจะเริ่มทำตั้งแต่พุงนี่นะคะ ตอนนีถักเปียให้หนู
ก่อนน้า *○*"

ฉันทำตาเป็นประกายพร้อมกับยื่นหัวและยางรัดผมให้แม่ก่อนที่แม่
จะอ้าปากกว้างเพื่อบ่นต่อ

"เราก็เป็นชะอย่างนี้เรื่อยแหละ...ไม่ยอมโตสักที"

แม่แบ่งผมฉันออกเป็นสองส่วนแล้วถอนหายใจไปด้วย

"หนูจะพยายามโตนะคะ!!"

อึกๆๆ ฉันจัดการยกแก้วนมขึ้นดื่มอย่างรวดเร็ว

ปี้ก!!! TAT แง้...แม่เขกหัวหนูทำไม หนูทำอะไรผิดหรือ

"แม่บอกให้ลู่หัดทำตัวเป็นผู้ใหญ่ ไม่ใช่ตีมนมให้ตัวโตสักหน่อย

-O-^"

"แหม หนูเพิ่งอยู่ ม.4 เองนะคะ เพิ่งจะพ้นคำว่า 'เด็กหญิง' มาได้ปีเดียวเอง"

ฉันพูดพร้อมกับลูบหัวตรงที่แม่เขกลงมาบ่อยๆ TOTT เจ็บจังเลย

"เฮ้อ..." แม่ถอนหายใจออกมาเป็นครั้งที่สอง ห่างจากครั้งแรกเพียงหนึ่งนาที่ยี่สิบหกวินาทีเท่านั้น

"ค่าๆ หนูจะทำตัวให้เป็นผู้ใหญ่และเป็นสุภาพสตรีที่ดีค่ะ -O-"

"แม่จะรอแล้วกัน เฮ้อ...ไม่รู้จะแก่ตายก่อนรีเปล่า เอาละ เสรีจแล้ว!!"

แม่ผูกโบที่เปียเสร็จพอดีแล้วก็เขกหัวแถมให้ฉันที่นั่ง แม่ขา...หนูอาจส่องฝ่อจากการได้รับความกระทบกระเทือนก็ได้เน้า

"งั้นหนูไปก่อนนะคะ"

ว้าย! รถเมลล์มาพอดีเลย

"รอดด้วยค่า!!"

ฉันแหกปากตะโกนดังลั่นก่อนจะรีบวิ่งขึ้นรถเมลล์ไป หวาย...คนเยอะชะมัด แต่ก็ไม่เท่ากับเมื่อวานแะะ สงสัยคงจะเป็นเพราะฉันตื่นสายกว่าเมื่อวานแน่ (ตอนนี้เกือบจะเก้าโมงแล้ว) รถก็เลยว่างพอจะมีที่ยืนได้สบายๆ

ฉันหันซ้ายหันขวามองหาที่จับ และแน่นอนว่าเจอที่แสงค์ด้วย... แม้ว่าจะไม่อยากเจอนายชินนั่นก็เหอะ

"ทางนี้ยัยเปี้ยก!!"

O_O!!! ว้าย...นั่นมันนายเกย์ชินนี่นา แล้วที่แสงค์ไม่อยู่ด้วยเหวอ

(--) (--) (--) ฉันหันซ้ายหันขวาอีกทีเพื่อมองหาที่แสงค์ แต่ไม่เจอเลยแะะ โป๊ก!!! >O< อ้าย...วันนี้ฉันโดนเขกหัวเป็นครั้งที่สามแล้วนะ!!

"รีบมายืนตรงนี้ดี รถจะออกแล้วนะ มัวแต่มองหาแสงค์อยู่ได้!!"

"ฮือๆ ป่าเถื่อนชะมัด TAT"

ฉันลืมหิวที่เพิ่งถูกเชกครั้งที่สามไปหมดๆ อีกครั้ง
"มัวแต่ยืนแป้ออะไรอยู่ เธอยิ่งตัวเตี้ยๆ ยืนเกาะราวไม่ถึงอยู่ด้วย"
"เตี้ย!! >O< นอกจากนายจะปาเถื่อนแล้วยังจะพูดจาหยาบคายน
อีกอะไระ!!!"

"แหงสิ! ไม่งั้นก็ไม่ใช่ฉันล่ะ"

"-O- ทำไมวันนี้นายตื่นสายล่ะ"

อย่าหลงคิดว่าฉันชอบนายนะยะ ฉันแค่ไม่อยากจะขึ้นรถพร้อมนาย
ต่างหาก >~<

"ไม่อยากจะขึ้นรถพร้อมฉันกับออกมาตรงๆ เลยดีกว่า -_-^"

"อะ...อะไรนะ เปลา่สักหน่อย!! -O- ว่าแต่นายหะอะ ไปเรียนสาย
ทุกวันไม่กลัวโดนเล่นมั่งรีใจ -O-"

"หี ต่อให้ฉันเข้าเรียนบ่ายสามโมงติดกันสองเดือนก็ไม่มีใครไล่ฉัน
ออกได้หรอกน่า"

ยี้...ทำเป็นพูดดีไปหะอะ ฟอนายเป็นซูเปอร์นายกรัฐมนตรียังจะ
-.-, หะอะ...เปลี่ยนเรื่องดีกว่า ซี้เกียจฟังนายเกย์บาปยืนไม่อีก

"เฮ้อ...สายสองอาทิตย์ติดกันเลยเรา คราวนี้จะอ้างว่าอะไรดีน้ำ -O-"

"...วันนี้ไม่มีเช็คชื่อหรอกน่า"

"รู้ได้ไงยะ!! นายก็ยืนอยู่กับฉันตรงเนี่ย"

"ก็เธอ...อะไรไว้ล่ะ..."

นายชินบ่นพิมพ์อะไรก็ไม่รู้คนเดียวพังไม่ออกเลย -_-;;

"หา...บ่นอะไรอะ!!"

"เปลา่..."

"-_-^^"

นายนี้ไม่น่าไว้วางใจอย่างแรงเลยแฮะ...

เฮียตดต!!

พอรถเมล์จอดที่ป้ายหน้าโรงเรียน ฉันก็รีบก้าวลงอย่างไม่รอ
ช้าเพราะว่า... หนึ่ง! ไม่มีที่แอสก็อยู่บนรถ สอง!! เดี่ยวจะถูกอิตานี่

ถีบก้นอันงามของฉันทีก -_-^^

เอ...โอ_โอ? ทำไมวันนี้ถึงมีคนยืนอยู่หน้าโรงเรียนเต็มไปหมดเลยละ
ไม่เข้าเรียนกันรีไรง เอ...มีงานอะไรรีเปล่าหว่า...ประตูโรงเรียนยังไม่ปิดเลย
แฮะ ขนาดจะลืบโหมงอยู่แล้วนะเนี่ย

"จั้น...ลากันตรงนั้นะ บาย -โอ-"

ฉันทัดสินใจหันกลับไปโบกมือลานายชินสองสามทีเพราะเห็นว่า
หมอนี่เป็นเพื่อนของดาร์ลิ่ง (พีแองค์) ในอนาคตของฉันทหรอกนะ

"เออ ฉันทก็ไม่อยากจะอยู่กับเขอนานนักหรอก -_-"

ยี้! อย่างกับว่าฉันทอยากจะอยู่กับนายนานๆ จั้นแหละ เซอะ...ไป
ดีกว่า

ตึก ตึก ตึก!!

และแล้วฉันทก็มาถึงหน้าโรงเรียนจนได้ เอ...ไม่มีเซ็คชื่อจริงด้วยแฮะ
แล้วทำไมคนไม่เข้าห้องเรียนกันหว่า มายืนอออะไรกันอยู่ได้ -_-? อาจารย์
ไม่สอนกันรีไรง

เอก็เอ้กเอ้ก...เอก็เอ้กเอ้ก...

ทันใดนั้นโทรศัพท์ของฉันทที่ไหลดเสียงเรียกเข้าเป็นเสียงไก้ขันโดย
ยัยมันท์เพื่อนซี้ก็ดังขึ้น

"ฮัลโหล -โอ-"

"บีบี! ตายแล้ว~ นี่แกยังไม่ตื่นอีกหรอ รีบมาโรงเรียนเร็วเข้า
>O<!!"

"ตื่นแล้วยะ -_-;; ยืนอยู่หน้าโรงเรียนแล้วด้วย"

"จั้นหรอ นี่!! คำขอที่แกเฝ้าฝันมาตลอดเป็นจริงแล้วน้า >O<"

"คำขออะไรยะ -_-?"

"ก็ที่แกอยากให้โรงเรียนเรากับโรงเรียนเซนต์ปีเตอร์รวมกันสักทีไง!!

-_-;;"

"อืม"

...คือฉันทเป็นพวกความรู้สึกค่อนข้างซ้าอะ

ฮึ้ย >~<!!! เมื่อเช้านี้ ผอ. โรงเรียนเราเซ็นสัญญาาร่วมกับโรงเรียน

